

19. İslamın En Açık Delili Efendimiz (sav)

Peygamber Kimdir?

Allah'ın yeryüzündeki elçisidir; Allah'tan kullarına haber getiren kimsedir. Allah'ın istediği insan tipini yaşayarak gösteren model insandır.

Peki, peygamberlere neden ihtiyaç duyulur?

Peygamberler rehber insanlardır, yani önder kişilerdir. Rehberlik sadece insanlar için değil, hayvanlar için de bir ihtiyaçtır; onlar arasında da rehberlik bulunur.

Bu duruma birkaç örnek verdikten sonra, insanlarda rehberliğin önemine değineceğiz.

Canlılarda rehberlik fitrî bir ihtiyaçtır; canlılar arasında hiçbir şey gayesiz, vazifesiz sistemli ve rehbersiz bırakılmamıştır. Mesela,

- Büyük cüsseli balıklar dar ve girintili yerlerde, yavrularının başlarına kumandancıklar tayin ediyorlar.

- Kurtlar, av sınırlarını kendi idrarlarıyla belirliyorlar, bu sınırları aşan diğer kurtlar cezalandırılıyorlar.

Canlılarda rehberlik, fitrî bir ihtiyaçtır; canlılar arasında hiçbir şey gayesiz, vazifesiz, sistemli ve rehbersiz bırakılmamıştır. Mesela:

- Büyük cüsseli balıklar, dar ve girintili yerlerde yavrularının başına kumandancıklar tayin ederler.

- Kurtlar, av sınırlarını kendi idrarlarıyla belirler; bu sınırları aşan diğer kurtlar cezalandırılır.

- Yabani atlar, beşer altışar gruplar oluştururlar. Başka gruplarla karışsalar bile birbirlerini kaybetmezler. Gruplardan birinde doğum meydana geldiğinde, yavru ayağa kalkıp koşabilecek hâle gelene kadar, grubun reisi harekete izin vermez.

- Göçmen kuşlarda rehberlik çok önemlidir. Bu kuşlar binlerce kilometre uçarlar ama yollarını kaybetmezler. Ancak yalnız uçtuklarında bu özelliklerini kaybeder ve yollarını bulamazlar.

- Hedefi Güney Afrika olan leyleklerden biri, Almanya'da yakalanıp ayaklarına bilezik takılarak, gruptan beş gün sonra salıverildi. Hedefinden

o kadar uzaklaşmıştı ki Hindistan'da ölü olarak bulundu.

En ufak istekleri karşılayan Allah, en büyük isteği karşılıksız bırakır mı? Bunların benzeri misalleri çoğaltabiliriz. Bütün bu misallerden sonra şunu diyebiliriz:

Yaratılmışların, insana göre daha aşağısında bulunan hayvanları başıboş, sistemli, rehbersiz bırakmayan Allah, hayvanların çok üzerinde değeri olan, yeryüzünde Allah'ın halifesi olma şerefine sahip insanı başıboş, sistemli, rehbersiz bırakır mı?

Hayvanların fitrî ihtiyacı olan rehberliği veren Allah, insanların daha çok ihtiyaç duyduğu peygamberleri göndermez mi? Elbette gönderir ve göndermiştir.

Allah, peygamberleri göndermeseydi, insanlık bunu isteyecekti. Zira inanmak insanda fitrî bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç Allah tarafından formüle edilmeseydi, insanlar arasında bir sürü farklı kulluk anlayışı olacaktı. Bunu şu misalle açıklayabiliriz:

Evet, birçok özelliğe sahip yeni bir elektronik eşya alınıyor. Orada bulunanlar bu eşyayı ilk kez gördükleri için, kullanımı hakkında herkesten bir tavsiye geliyor. Ama kimse o aleti yapan kişi olmadığı için, kullanımı hakkında yeterli bilgiye sahip değil.

Hatta insan sayısı arttıkça farklı görüşler de artacak ve herkes kendi tavsiyesini uygulamak istese, belki bu tavsiyelerin hepsini denemeye eşyanın ömrü yetmeyecek.

İçlerinden biri, bunu üreten firmadan kullanım kılavuzunu istese, tüm sorunlar çözülecek ve eşyadan beklenen verim alınacaktır.

Herhâlde örnekteki elektronik eşyanın insan olduğu anlaşılmıştır. Onun birçok özelliği var. Onu mutlu etme adına bir sürü beşerî fikir ortada dolaşıyor, ama o hâlâ mutlu değil.

Onu mutlu edecek "kullanma kılavuzunu" Allah (c.c.), insanlara peygamberler vasıtasıyla göndermiştir.

İslam'ın En Açık Delili Hz. Muhammed'dir (Sav)

Hz. Muhammed, ehl-i tahkikin ittifakıyla; şakk-ı kamer (ayın yarılmaması) ve parmaklarından su akması gibi yüzlerce mucizeye sahiptir. Peygamberliğinden önce ve sonra hiç yalan söylememesi, ümmi (okuma yazma bilmeyen) biri olduğu hâlde, yaşadığı dönemden günümüze kadar benzeri getirilemeyen şaheser Kur'an'ı insanlığa ulaştırması, yine ümmi olduğu hâlde geçmişten ve gelecekte haber vermesi ve bu haberlerin doğru çıkması; kendi evladını diri diri toprağa gömecek kadar canileşmiş bir topluluktan, 23 yıl gibi kısa bir sürede insanlığa medeniyet dersi verecek bir kavim ortaya çıkarması; Tevrat ve İncil gibi geçmiş semavi kitaplarda peygamber olarak gönderileceğine dair işaretlerin bulunması; peygamberliğinden önce, başta rahip Bahîrâ olmak üzere pek çok şahidin ittifakıyla bir bulutun O'nu takip etmesi; hem doğduğu gece Sâve Gölü'nün kurumaması, Kısra'nın sarayında 14 sütunun yıkılması, Mecusilerin bin yıldır yanan ateşlerinin sönmesi; hem de yaşadığı asırdan bu yana 14 asır boyunca binlerce kişinin olumlu ya da olumsuz araştırmalarına rağmen hayatında hiçbir çelişkinin (tenakuzun) bulunamaması ve daha yüzlerce şahidin şahadetiyle, O (s.a.v.), Allah'ın kulu ve resulüdür.

Evet, O'nun varlığı, dinin bütün hükümlerinin doğruluğuna işarettir. İnsan, dini hakkında bir sorunu olduğunda anlamak için mutlaka araştırma yapmalıdır. Eğer meselenin hikmetini anlayamamışsa, "Evet, ben bu meseleyi anlayamadım; fakat eğer bu meselenin doğruluğunu Hz. Muhammed (s.a.v.) tasdik etmişse, ben anlamasam da o doğrudur." demelidir. Zira O'nun sözlerinin doğruluğunun şahitleri, peygamberliğinin şahitlerinin bütünüdür.

Sunduğu formüllerin muhtevasındaki harikalık

Özel bir insanın, Hira Mağarası'ndan çıktıktan sonra insanlığa iki cihanın saadetini sunacak formüller sunması ve sunduğu formüllerin muhtevasındaki harikalık, bu işin onun tarafından yapılmadığının en büyük göstergesidir.

O mağaraya girmeden önce dost düşman herkes, onun okuma yazma bilmediğini biliyordu. Tevrat'ı ve İncil'i eline dahi almamıştı. Ama Hira Mağarası'ndan çıktıktan sonra, bütün insanlığı saadete götürecekti; içinde bulunduğu toplumun inananlarını, kıyamete kadar insanlığın örnek alacağı mükemmel bir hâle getirecekti.

Hem de ne insanlar! Bir zamanlar çocuklarını diri diri gömmekten onur duyuyor, içki denizine öyle dalmışlardı ki damarlarında dolaşan içki mi, kan mı olduğunu bilmeyecek kadar körkütük sarhoş oluyorlardı.

İşte bu insanları önüne alıyor ve Allah'ın izniyle güneşleri bile kısıkandıracak bir seviyeye çıkarıyordu.

O'na yalancı diyenlerin

O'na yalancı diyenlerin, 40 yıl boyunca doğruluğuna şahitlik ettikleri bir insan tarafından kandırılmış olduklarını da kabul etmeleri gerekiyordu. Oysa bu mümkün değildir. Bir insan, kırkına kadar nasılsa, kırkıdan sonra da odur.

Bir misalle açıklamaya çalışayım: Bir çoban düşünün; bu çoban, içinde yaşadığı insanlara kendini 40 yıl boyunca doktor olarak tanıttacak ve kimse bunu fark etmeyecek. Hadi birkaç kişiyi kandırdığını kabul edelim; ya milyonlarca insanı, binlerce yıl boyunca kandırması nasıl mümkün olur?

Bir insan düşünün ki, dünyanın en büyük yalancısı olacak ama insanlara bir ömür boyunca en doğru insanmış gibi görünmeyi başaracak; hatta en yakınları bile bunu anlayamayacak. Bu mümkün değildir.

Düşmanları onun yaptıklarını inkâr etmiyorlardı ama bütün olanlara "sihir" diyorlardı. Bu da meydana gelen olayların gerçekten var olduğunu gösterir. Gökte Ay'ın yarıldığını görüyorlardı, ama yine de "sihir" diyorlardı. O'nun getirdiklerini yalanlayamıyorlardı.

Efendimiz'in (s.a.v.), Kur'an'ın ifadesiyle, "Haydi, en kısa bir süresine benzerini getirin; üstelik bütün yardımcılarınızı da çağırın." demesi karşısında, en kısa bir süreye dahi benzerini getiremeyişleri, fikren iflas etmeleri ve sonunda

kılıç yoluna başvurmaları, O'nun nübüvvetinin en kuvvetli delillerinden biridir.

Bir insan düşünün: Birkaç kelime ile susturabileceği rakibine karşı, hayatını tehlikeye atacak yollarla mücadeleye girer mi?

Kaldı ki o devrin insanları şiirde, belâgatte (az sözle çok şey anlatma sanatında) çok ileri idiler. Bir şairin sözüyle binlerce insan savaşa girerken, yine bir şairin sözüyle barış sağlanabiliyordu.

Edebiyatta bu kadar üstün olan bu insanlar, Kur'an karşısında birkaç kelimeyle karşılık verip onu alt etmek varken, bundan aciz kalıyor ve daha zor olan yollara başvurarak canlarını ve mallarını tehlikeye atıyorlardı.

Faziletini düşmanları bile tasdik ediyordu

Düşmanı olan şahısların, O'nun davasına girdikten sonra bu dava uğruna ölüme seve seve gitmeleri de ayrı bir delildir. Bu düşmanların arasında öyleleri vardı ki, "Dünyada herkes O'na inansa, ben yine inanmam." diyecek kadar şartlıydılar. Ancak bu kişiler, insanlığın manevî güneşi Hz. Muhammed tarafından eritildiler. Daha sonra bu insanlar, O'nun getirdiği dava uğruna canlarını feda etmeye hazır hâle geldiler.

İnsanları Kur'an okumaktan men ediyordular. Ancak müşriklerin önde gelenlerinden Ebu Cehil, Ebu Süfyan ve Ahnes bin Şurayk; halkı Peygamber Efendimiz'den uzaklaştırmaya çalışırken, kendileri de gizlice O'nu dinlemekten kendilerini alamıyorlardı.

"Ne idi, insanları O'na çeken? Hiç okuma yazma bilmeyen, başkasından ders almayan bu insanın anlattığı şeyler nelerdi ki; onun yanına giden insanlar, duydukları uğruna gözlerini kırpmadan canlarını feda edecek hâle geliyorlar, her türlü işkenceye rağmen yine de bu sözlerden vazgeçmiyorlardı. Ne duyuyorlardı acaba bu insanlar?"

Bu ve benzeri sorulara cevap bulamayan bu üçlü, neredeyse her gece Efendimizin evinin etrafında bir araya geliyorlardı. Efendimizin okuduğu Kur'an'ı şafak atana kadar dinliyorlardı.

Başlangıçta birbirlerinden haberleri yoktu. Durumu fark ettiklerinde ise birbirlerini ayıplamaya

başladılar ve bir daha buraya gelmemeye söz vererek oradan ayrıldılar. Belki gitmek istemiyorlardı ama içlerindeki meraka da engel olamıyorlardı.

Ertesi gün yine hepsi oradaydı. Birbirlerini görünce kızdılar: "Halkı uzaklaştırmaya çalışıyoruz ama kendimiz geliyoruz. Başkalarına bundan uzak durun diyor, ama anlattığı şeyleri dinlemeye söz verdiğimiz hâlde yine buradayız. Bu durumu başkaları duyarsa zor durumda kalırız. Bundan sonra kesinlikle gelmeyeceğiz." dediler ve ayrıldılar.

Ama bu da son olmadı. Ertesi gece yine geldiler. Bu kez daha ciddi bir söz vererek anlaşılar ve sonraki günlerde gelen giden olmadı.